

Elleve Møde.

Mandagen den 4de November 1889, Kl. 1 1/2.

Protokolten for forrige Møde blev oplæst og vedtaget.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om Arbeidernes Sikkring mod Følgerne af Ulykkestilfælde under Arbeidet.

Indenrigsministeren (Fingerslev): Det ærede 10de kongevalgte Medlem (Goss) aabnede Forhøndligerne om dette Lovforslag med nærmere at omtale, til hvilke Endringsforslag af dem, Udvalget havde ønsket at stille, der var taget Hensyn i denne Fremsettelse af Lovforslaget, som er stet i Nar. Jeg erkjender, at det ærede Medlem med fuld Føie mere lagde Vægten paa Bestaffenheden af de Endringer, der ere opstillede, end paa deres Tal, og jeg kan sige, at naar jeg bortser fra de mindre og uvæsentlige Endringer, hvor der mere er Tale om en Skjønseller en SmagsSag, hvad man nu vil vælge, saa har Synspunktet været dette, at man har optaget her i Lovforslaget de Endringer, som man mente, kunde stemme med Lovforslagets Grundtanke, og det vil erindres, at Udvalget i Fjor udtalte, at det tiltraadte Lovforslagets Grundtanke. Lovforslagets Grundtanke er den, at man vil sikke mod Følgerne af Ulykkestilfælde de Arbeidere, der have lønnet Arbeide hos en Arbeidsgiver i de erfaringsmæssig farlige Erhverv — saaledes tror jeg, at jeg kan udtrykke det, saa det ikke vil blive modsagt fra nogen Side. Begrundelsen af, at man har indført Bestemmelser her i Lovforslaget, ved hvilke en saadan Erstatning eventuelt fremtvinges, er stet fra et offentlig-retligt Standpunkt, fra et Samfundsstandpunkt, idet man har troet, at det maatte være berettiget, som vor Udvilling nu er, at sige, at fra det Offentliges, fra Samfundets Standpunkt maa man kræve, at en saadan Forsikringspræmie bliver udbetalt. Nu vil man vel indrømme, at det vilde være meget

fortshuet af Regjeringen, om den 1—2—3 sagde, at her var et Samfundsanliggende, der krævede en Ordning. Det vilde man neppe komme godt igjennem med at vælge som Standpunkt. Der maa altsaa bevæge sig Noget i Samfundet, som man kan tage og gribe, og det ærede Medlem, som iøvrigt ikke var enig i denne Begrundelse, det ærede 3die Medlem for 2den Kredes (Schlegel) udtalte ogsaa, at efter hans Skjøn var en offentlig Mening heri Lanbet allerede i Begreb med at danne sig, der gik ud paa, at saadanne Ulykkestilfælde maatte man erstatte. Det vil dog ikke være ganske tilstrækkeligt, at man siger, at der er en offentlig Mening, der maa være noget mere; det maa fornuftigvis kunne paavises, at Samfundet nu er ordnet saaledes, at der med Føie har kunnet danne sig en offentlig Mening, har kunnet begynde at danne sig en Rettsbevidsthed i den Retning, og man kan da med Willighed kræve, at det paavises, at Samfundet nu i Retning af Arbeidets Ordning er organiseret anderledes end tidligere, og jeg tror, at man maa sige, at det er Tilfældet. Jeg tror ikke, det kan miskjendes, at efter at man havde slaaet de gamle Kammer i Stykker og var kommen ind paa det frie Konkurrenceprincip, om maasse ikke her til samme Yderlighed som i andre Lande, maatte det medføre en stor Fremgang ikke blot i Industrien, men i alle Næringer, og Enhver, der følger Forholdene her i Landet, vil jo ogsaa have set, at noget Saadant utvivlsomt er Tilfældet. Naar man kommer ind under Arbeidsforhold, hvor der ofte staves en Mængde Arbeide, der pludselig kan høre op, maa der blive nogen større Usikkerhed i hele Forholdet, baade for Arbeidsgivere og for Arbeidere. Forholdet maa forme sig paa en noget anden Maade end tidligere. Dertil kommer den Maade, paa hvilken Nutiden har taget Naturkræfterne i sin Tjeneste, ikke blot i Industrien, men ogsaa i Søfarten, Landbruget og paa mange andre Omraader. Det maa naturligt føre til, at man ingenlunde i samme Omfang som tidligere er i Stand til at overse Risikoen ved Arbeidet; Arbeidsgiveren vil have ondt ved det, og Arbeiderne ville langt mindre være i Stand til at gjøre det. Naar der nu danner sig en offentlig Bevidsthed om, at der skyldes en Forsikringspræmie, hvorfor danner den sig da, og i hvilken Retning maa den nødvendig komme til at danne sig? Ganske sikkert, fordi man er i Stand til at se og pine — og det kan ethvert Menneske gjøre, dertil behøver man ikke at være særlig sagtyndig — den Nar-sagsforbindelse, der er mellem Arbeidet og Ulykken. Og hvad er det, man er i Stand